

Contraste în cartea Apocalipsa (1)

Mielul înjunghiat și cei patru cai

Apocalipsa 5.9: *Și ei cântau o cântare nouă, zicând: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam.”*

Apocalipsa 5.13: *Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire în vecii vecilor!”*

Apocalipsa 6.15: *Și împărații pământului, cei mari, comandanții, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii liberi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.*

Numai o peniță inspirată putea să descrie scena care ne este dezvelită în capitolul cinci și șase al cărții Apocalipsa. Cât de mari sunt contrastele! În capitolul 5 o bucurie mare și răsunetul unei cântări care se rostogolește triumfător până la cele mai îndepărtate margini ale universului; în capitolul șase tânguirea din cauza fricii chinuitoare și a deznădejdiei nepotolite a oamenilor cărora le-a dispărut orice speranță. Noi trebuie să privim aceste scene; una cu încântare, cealaltă cu teamă, și totodată să auzim și să înțelegem adevărul, pe care ele ne învață, căci ele ne-au fost revelate spre învățătura noastră și spre siguranța sufletelor noastre înaintea lui Dumnezeu.

Bucuria din capitolul 5 este rezultatul lucrării Mielului, care a fost înjunghiat, și plângerea din capitolul 6 este rezultatul eforturilor oamenilor făcute pentru siguranța și glorificarea lor proprie. Să pătrundem în duhul în aceste scene. Capitolul 4 începe cu „După aceste lucruri m-am uitat” și a văzut această parte a cărții (vezi capitolul 1.19). Biserica/Adunarea adevărată, răscumpărată prin sânge și pecetluită cu Duhul Sfânt, a fost luată în cer. Ziua mântuirii s-a terminat pentru creștinătate și ceasul judecății a bătut. Observă descrierea cântării de laudă adusă în cer de adoratorii care se prostern înaintea tronului. „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, pentru că Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost create.” (Apocalipsa 4.11) Aceasta este cheia pentru această toată secțiune și dacă noi nu pricepem înțelesul ei, atunci nu vom înțelege nici ceea ce urmează. Puterea și drepturile lui Dumnezeu sunt recunoscute în cer, dar nu pe pământ. Și deoarece oamenii au refuzat să facă aceasta și au trăit spre satisfacerea proprie și nu spre plăcerea lui Dumnezeu, judecățile Sale se revarsă de la sine asupra lor.

Au trecut aproape două mii de ani de când o rugăciune s-a înălțat spre cer: „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. Această rugăciune va fi ascultată (împlinită) și timpul împlinirii s-a apropiat. Însă mai întâi trebuie ca vrăjmășia oamenilor față de voia lui Dumnezeu să se vadă pe deplin; ea trebuie să atingă punctul ei culminant. Și aceasta va avea loc repede, așa cum vedem aici. Voia lui Dumnezeu poate fi respectată pe pământ numai prin judecăți. Dragostea nesfârșită, pe care Isus a revelat-o, nu a putut să topească inimile împietrite ale oamenilor. Ura lor a crescut și ei l-au omorât din cauza bunătății Sale. Harul nespus de mare venit din cer nu a schimbat lumea, cu toate că harul nu a încetat, începând din ziua în care Isus a fost înălțat, și va dura până când Biserica Îl va urma. Anul îndurării s-a încheiat în acest

capitol, și zorile întunecate ale zilei judecății înroșesc marginile cerului. Însă oamenii sunt neschimbați în vrăjmășia lor împotriva lui Dumnezeu. Ce vis nebun este, la care în modul cel mai general se lasă pradă ideii, că lumea va fi convertită prin Evanghelie. Sfârșitul capitolului șase dovedește clar caracterul fals al acestui vis. S-ar mânia Mielul pe o lume convertită? Și s-ar ghemui o lume convertită cuprinsă de groază în peșterile și stâncile munților, fugind dinaintea feței Sale?

Însă noi trebuie să studiem capitolul 6. El ne face cunoscut prima serie de judecăți, când deschiderea pecetilor poate fi numită judecăți. Mie mi se pare că în aceste peceti vedem cum oamenii fac fără Dumnezeu ceea ce după imaginația lor este cel mai bine pentru ei, precum și rezultatul din aceasta. Biserica nu mai este pe pământul acesta, influența care înfrâna a fost luată și Dumnezeu a aruncat hățurile pe grumazul cailor iuți ai dorințelor omenești. El lasă pentru un timp pe oameni să-și urmărească propriile planuri, pentru ca lumea să vadă și să recunoască că judecățile Sale asupra pământului sunt drepte.

„Autoconservarea este prima lege a naturii” este un proverb vechi, și „Siguranța mai întâi” este deviza modernă. Însă oamenii nu se pot aduce pe ei înșiși în siguranță, nu se pot salva singuri. Dumnezeu este singurul Salvator. El este Dumnezeu Mântuitorul. Cine Îl respinge, este pierdut. Despărțiți de El oamenii pot face numai un singur lucru: să se distrugă singuri; ei sunt prada răutății diavolului. Cei patru cai din capitolul 6 ne dau această învățătură mare, dacă noi nu am cunoscut-o încă.

Un cal alb și călărețul lui apar atunci când prima pecete este deschisă. El înseamnă un sistem arogant de pace și reușită, ceva care promite mult. Ce va fi acest sistem, desigur nu putem spune cu certitudine. Poate fi o autoritate rezultată dintr-o uniune de popoare, care ține lumea în ordine. Dar orice ar fi, el va reprezenta eforturile omului de a se îngriji pe sine, excluzând pe Dumnezeu. Speranțele vor fi mari. Oamenii își vor închipui că în sfârșit au obținut imposibilul. „Pace și siguranță”, vor spune ei, și gălăgia sărbătorii lor de bucurie le va asurzi urechile pentru distrugerea care va veni deodată, care bate zgomotos la ușa lor. Cât de repede va trece calul alb și va face loc calului roșu și călărețului lui. Atunci pacea de pe pământ va fi luată. În mâna acestui călăreț este o sabie mare. Oamenii care vor trăi în zilele acelea nu vor mai fi sfinți. Se vor măcelări unii pe alții. Setea de sânge se va aprinde asemenea unui cuptor în flăcări. – O revoluție franceză groaznică a distrus toate speranțele de pace mondială cu privire la Europa, și intențiile bune s-au transformat în fiere și amărăciune, căci cum pot să se iubească oamenii între ei, în timp ce urăsc pe Dumnezeu?

Începutul acelor timpuri în care din brăzdarele plugului au făcut săbii, a venit, și lucrul câmpului a făcut loc războiului. Câmpurile neglijate dau spini și pălămidă în loc de grâu, și calul negru cu călărețul lui urmează imediat calul roșu al războiului. Vai de oamenii săraci de pe pământ din timpul acela! Dacă au scăpat de sabie, vor muri de foamete. Cele necesare pentru a trăi, grâul și orzul, vor fi strict raționalizate, în timp ce lucrurile vieții de plăceri nu vor fi afectate. Și oricât de minunat ar părea aceasta, este totuși drumul omului. O, dacă oamenii orbiți ai zilelor noastre ar auzi și ar înțelege și s-ar întoarce de la conducătorii lor aleși la Dumnezeu. El este Prietenul săracilor, Dumnezeul celor fără tată și al văduvelor, așa cum învățăm aceasta din viața lui Isus pe pământ. Oamenii sunt egoiști și lacomi, și despărțiți de influența Evangheliei sunt indiferenți de suferințele semenilor lor; cât timp pot, strâng bunuri pentru ei înșiși. În acele zile îngrozitoare Evanghelia nu va mai exercita nici o influență, și calul negru al foametei va fi o strâmtorare mult mai rea decât calul roșu al războiului. Atunci va veni în goană calul gălbui. Numele călărețului lui este moartea, și

Hadesul (Locuința morților) îl urmează. Sabia și foamea și moartea și animalele sălbatice ale pământului își fac lucrarea lor cruntă în trupurile oamenilor, și Hadesul le cere sufletele. Ce coborâre de la calul alb și călărețul lui în adâncimile osândeii!

Să nu gândească nimeni că eu prezint evenimentele cu risipă de culoare. Cuvintele omenești sunt prea slabe și lipsite de putere să descrie aceste scene. Să nu gândească nimeni că situațiile descrise în acest capitol sunt descoperiri făcute de curând, sau sunt o stare la care oamenii vor ajunge deodată și numai în timpul în care aceste evenimente vor avea loc. Ar fi fost așa de la început, dacă îndurarea lui Dumnezeu nu le-ar fi împiedicat. Gândește-te la Adam în grădina Eden. El a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și a fost așezat ca stăpân peste această creație de jos: s-o păzească și s-o lucreze. Nici o altă creatură mai nobilă nu a venit din mâna Creatorului. În Adam vedem calul alb și călărețul lui, plin de făgăduința păcii și desăvârșirii. Dar el nu a călărit mult timp cu succes. Curând prin ambiția sa și neîncrederea sa în Dumnezeu a fost înșelat sub influența aceluia șarpe vechi, care este diavolul. Făgăduința minunată s-a pierdut și a cedat locul unei frici bolnăvicioase. Calul alb a făcut loc calului roșu, căci nu au trecut mulți ani când pământul îngrozit a băut pentru prima dată sângele unui om. Și omul acela n-a fost omorât de o fiară sălbatică sau de un demon din infern, ci de fiul mamei lui, fratele lui mai mare, care ar fi trebuit să fie un ocrotitor și apărător pentru el.

Începând de la acea primă crimă deseori neamul de oameni s-ar fi autodistrus, însă Dumnezeu în îndurarea Sa a reținut pe oameni de la așa ceva. Dar ei au rămas neschimbați în caracterul lor, înclinarea lor este permanent să se îndepărteze de Dumnezeu, și de aceea drept urmare drumul lor coboară mereu. Gândul că neamul de oameni face progrese și înaintează pe un drum al dreptății spre dreptatea finală este o înșelăciune. Cuvântul lui Dumnezeu și istoria lumii contrazic pe deplin gândul progresului și al evoluției spre mai bine și alungă această înșelăciune la toți aceia care au ochi să vadă și urechi să audă.

Însă în zilele celor patru cai este ceva îngrozitor, care dă pe față rădăcinile, cauza caracterului inuman al omului față de semenul lui, bunăvoința sa față de diavolul și autodistrugerea sa oarbă. „Și când a rupt pecetea a cincea”, spune Ioan, „am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din cauza Cuvântului lui Dumnezeu”. În planurile lor de a alcătui lumea așa cum o vor ei, oamenii distrug tot ce are importanță pentru Dumnezeu. Când un om intervine pentru interesele lui Dumnezeu, viața lui este prețul pentru curajul său. Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este tolerat, și cei care Îl iubesc trebuie să moară. Rezultatul din aceasta este groaza și disperarea, așa cum le descriu versetele din finalul acestui capitol.

Dar de ce ne sunt dezvăluite aceste lucruri în Cuvântul lui Dumnezeu? Sunt atenționări ale dragostei adresate lumii. Însă în principal ele au fost scrise pentru slujitorii Domnului, pentru ca aceștia – știind ce înseamnă realizarea planurilor omului – să fie atenționați să nu se lase înșelați de ceea ce pare a fi așa de arogant, de demn de încredere și foarte promițător. Blestemat este cel care se încrede în om și se sprijină pe brațul cărnii (firii). Prin aceste atenționări suntem învățați că eforturile oamenilor de a îmbunătăți lumea trebuie să eșueze, căci Dumnezeu și Hristos nu au nici un loc în ele. Dacă am învățat aceasta, atunci vom sta despărțiți de aceste planuri și eforturi și ne dedicăm timpul și puterea de lucru celor ce vor birui. Marele contrast ne este prezentat în capitolul 5.

Voia lui Dumnezeu trebuie să se facă pe pământ așa cum se face în cer. Creația trebuie să fie spre glorificarea și buna plăcere a lui Dumnezeu. Dar dacă ea nu împlinește acest scop al ei, diavolul va triumfa și Dumnezeu ar fi învins. Ea nu poate ajunge la odihnă atâta timp cât Dumnezeu nu are locul care I se cuvine în ea ca Dumnezeu.

Dar cine poate realiza această lucrare mare? Cine este în stare și demn să deschidă cartea voii lui Dumnezeu și să realizeze intențiile lui Dumnezeu pe pământul acesta? Un înger puternic face cunoscut cu glas tare chemarea și hrisovul este prezentat. Începând din zilele lui Adam au existat bărbați mari și puternici. Ei au trăit și realizat faptele lor uimitoare și au dominat pe adepții lor cu o voință imperioasă, nepăsători de drepturile lui Dumnezeu. Dar ei au pierit și nu au lăsat în urma lor decât nume goale și monumente distruse. Moartea domnește peste ei. Ei nu au fost capabili, nu au fost demni. Și cerul este zadarnic cercetat amănunțit. Enoh, Iosif, Moise, David, Daniel sunt acolo – dar nici între ei nu este unul capabil și demn. Ei nu sunt în cer din cauza demnității lor, ci pe baza meritelor bogate ale sângelui ispășitor. Ei toți au greșit în zilele mărturie. Cel care vrea să instaureze voia lui Dumnezeu pe pământ trebuie să fie fără cusur. El trebuie să fi trăit în deplină ascultare de această voie.

Ioan a plâns, da, el a plâns mult, și nu este de mirare. Să citești istoria este o chestiune tristă, dacă ea este citită corect. Relatarea despre eșecul neamului lui Adam în eforturile de a se elibera de păcat și de moarte și să glorifice pe Dumnezeu nu ne oferă prilej de bucurie, dar ne oferă ocazie mare de suspine. Și noi am putea amesteca lacrimile noastre cu ale lui Ioan, dacă nu am ști ce i se va descoperi lui aici. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că noi știm, și de aceea nu plângem. „Nu plânge!”, îi spune unul din bătrâni, „Iată, Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.”

„Leul din seminția lui Iuda” este un titlu de glorie. El înseamnă maiestate omenească nepătată și o Împărăție care este cu adevărat împărătească. În El este înțelepciunea, care s-a coborât să biruie, și puterea care biruie pe toți vrăjmașii și pe toți cei care iubesc dreptatea îi înalță din starea de asuprire și umilință. Scrierile Vechiului Testament sunt pline de glorie care sunt incluse în titlul acesta, și creația așteaptă cu suspine venirea Aceluia care poartă acest titlu. Însă Acela, căruia I se cuvine acest titlu, este rădăcina lui David. Nici un om nestatornic nu ar putea duce pe umerii lui greutatea gloriei pe care o are în sine acest titlu, căci sceptrul acestei Împărății trebuie să fie un sceptru al dreptății, purtat de o mână de o puritate constantă. „Cel ce stăpânește peste oameni cu dreptate, Cel ce stăpânește în frică de Dumnezeu este ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui în dimineața fără nori.” Numai Rădăcina lui David poate face aceste lucruri mari. Acela, de la care au venit toate făgăduințele date lui David, este singurul care poate alunga noaptea fricii și lipsurilor, poate împrăști norii neîncrederii și îndoielii și poate aduce ziua fără nori, în care pe pământ se va face voia lui Dumnezeu. El este marele „Eu sunt”.

Inimile noastre se cutremură la menționarea acestui titlu, așa cum s-a cutremurat și inima lui Ioan, și ochii noștri privesc cu râvnă, așa cum probabil au privit și ai lui Ioan, ca să vadă pe Acela care îl poartă și care este suficient de puternic să deschidă această carte mare și să împlinească ce stă scris în ea. Și iată, în mijlocul tronului și în mijlocul acelor ființe minunate, care îl înconjoară, stătea un Miel, care părea înjunghiat. „El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe scaunul de domnie.” El este Isus ... Și aici scriitorul trebuie să pună la o parte penița și cititorul să nu mai privească la paginile scrise și să se prosternă înaintea Lui și să-L adore în armonie cu oștirile cerești. Gloriile Sale nu pot fi descrise, însă ceea ce noi cunoaștem din ele dorim să le preamărim și ceea ce noi cântăm este imn ceresc, care a început pe pământ. Este o cântare nouă, deoarece ea nu se va învechi și cântăreții nu vor obosi s-o cânte. „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetele, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă,

din orice popor și din orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeuul nostru și ei vor împărăți pe pământ.”

Vrem acum să lăsăm să ne înrăurească contrastul între Mielul care a fost înjunghiat și ceea ce am studiat în capitolul 6. Vedem acolo oameni, care orbiți în eforturile lor nebunești ale gloriei de sine aleargă în galop înfocat spre pierzare și decădere. Aici dimpotrivă vedem pe Unul, care nu S-a înălțat pe Sine, înălțat pe locul cel mai înalt. Cât de binecuvântat este să te îndrepti de la aceia la Acesta, să renunți la oameni și să contempi pe Acela care a fost ascultător până la moarte, da, moarte de cruce. El este Mielul – Mielul mic, micuț. Cu toate că El era bucuria cerului și desfătarea Tatălui, El nu a avut nici o valoare în ochii oamenilor și a fost batjocorit, urât și detestat de ei. „Cei ce stau la poartă vorbesc de Mine și bețivii Mă pun în cântece” (Psalm 69.12). Clasele sociale cele mai înalte și până la lepădătura societății L-au osândit, L-au disprețuit și L-au lepădat. Ce putea face El pentru alții, când nu putea nici măcar pe Sine să se salveze? Așa L-au batjocorit ei și aparenta Lui slăbiciune a devenit ținta batjocurii locuitorilor Ierusalimului. „Nu Se poate mântui pe Sine!” Însă Omul acela smerit, singuratic, răstignit în slăbiciune, Mielul înjunghiat, este brațul Domnului (ebraică: Iehova), care a adus scăparea din robie, a instaurat dreptatea pe pământ și a glorificat Numele lui Dumnezeu.